

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 166. An confessiones quæ fiunt Religiosis, communiter censeri debeant
in validæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42624

in Leodiensi fuisse aliquando prohibitum testatur Sylv. suprà & adhuc in Mediolanensi prohibitum esse dicit Bonac. q. 7. p. 5. §. 5. a. n. 10. ubi addit hoc intelligi de complice in quocunque peccato etiam non carnali. Similiter in hac Coloniensi, ultima Synodus Anno 1662. habita ita statuit pag. 74. *Ut animarum periculis, quantum in domino possumus, occurramus, sub pena suspensionis ipso facto incurrienda prohibemus omnibus Confessariis, ne quis confessionem mulieris, cum qui in materia carnis peccavit, aut complicis aut auctoris peccati (nisi in necessitate exirema) exceptiat. Ratio aurem est, quia plerumque est periculum novi consensus saltem in alterutro, si audiat reperi peccatum, cuius delectationem ante sensit. Accedit, quod in talibus sèpè deficiat dolor vel propositum, faciunt enim frequenter, ne cogantur deserere occasionses proximas, hinc etiam S. Th. in suppl. q. 20. a. 2. ad l. ait: Sacerdos non debet audire confessionem mulieris, cum qua peccavit, de illo peccato, sed debet ad alium mitere....tum propter periculum, tum quia est minor verecundia. Fagund. in 2. præcep. Eccl. l. 4. c. 3. n. 35. dicit Sacerdorem peccare mortaliter, si pro confessione concubinam suam audiat. Similiter Pontius De Matr. l. 7. c. 38. num. 3. dicit rem illam esse periculis plenam & occasionem committendi non pauca sacrilegia. Addit Verjuys tr. 9. a. 5. longâ experientiâ comperium esse ferè omnes similes confessiones tandem factas esse sacrilegas, novis carnis titillationibus & pollutionibus fuisse scđatas &c. quæ illis præcipue Sacerdotibus vult dicta, qui mulieribus cohabitare. *metropolitana* *metropolitana* *sup**

Q. 166. *An Confessiones, quæ fiunt Religiosis?* 1205.
com-

communiter censeri debeant invalidæ. R. Negrativerè, nam Alex. VIII. die 7 Dec. 1690. damnavit hanc 20. prop. Confessiones apud Religiosos factæ & plerique vel sacrilegas sunt vel invalidæ: quæ propositio formata erat ex principiis Jansenistarum, qui docent plerumque differri debere absolutionem, usque dum impleta sit pœnitentia ex vita emendata, quod quia Religiosi plerumque non requirunt, hinc inferebant confessiones apud eos factas plerumque esse sacrilegas vel invalidas, non requiri autem, ut absolutionem præcedat satisfactio vel vitæ emendatio, probabitur à n. 1230.

1206

Q. 167. Quid præterea sit notandum circa obligationem repetendi confessionem. R. seqq. §. 1. Universaliter loquendo repeti debet confessio mortalis peccati nondum directè absoluti, quia Christus, secundum dicta n. 595. sic præcepit confessionem omnium mortalium, ut voluerit singula directè subjici clavibus & directè remitti per absolutionem, quandonam autem peccatum dicatur directè aut indirectè absolvi, dixi n. 597.

1207

§. 2. Qui confessus est sed invalide, unde cunque provenerit invaliditas, item qui confessus est validè quidem, sed omisit aliqua mortalia, vel Confessarius aliqua non intellexit obsurditatem aut aliam quamcunque causam, tenetur adhuc confiteri invalidè confessa, omissa, vel non intellecta à Confessario, ut pluribus ostendit Moya tr. 3. d. 1. q. 8. & Ratio est, quia à nullo illorum est directè absolutus: debetque simul addere numerum confessionum, quæ sacrilegas fuerunt, non tamen illarum, quæ fuerunt tantum invalidæ, si nempe bona fide